(На смерть Трохима Зіньківського)

О, бідний, бідний краю мій!
Як мало маєш ти надій;
Але й вони одна по одній — все зникають.
Твої найкращії сини
Або живуть для чужини,
Або як вірні, то не живши помирають.
Нема добра з дітей твоїх:
Дарма благі заміри їх,
Бо наче фатум злий нависнув над тобою.
І тих, хто вірним був би ввік,
Він наче загодя прирік
На скору смерть без боротьби, без бою,
Щоб не лишився ні один,
Хто б захотів твоїх руїн,
Хто б захотів тебе з занепаду підняти;
Хто б щиру працю положив,
Не боячися ворогів
І не ждучи за подвіг благородний плати!..
Ох! Не багацько тих у нас,
В кого святий огонь не згас
І в серці жевріє незрадливе кохання!
Чи вже ж і той огонь горить,
Щоб тільки блиснути на мить
І освітить собі хвилину погасання?!
І смерть бере в нас силоміць
Їх щирість думки й серця міць;
І, замість подвигів, — їх доля — домовина!..
А ми, вже поховавши їх
Та придивившись до живих,
Дізнаємо, кого втеряла Україна!!!

2 липня 1891